# ARREST VAN HET HOF (Tweede kamer)
20 juni 1985 *

In zaak 228/84,

**Maurice Pauvert,** ambtenaar van de Rekenkamer van de Europese Gemeenschappen, wonende te Mamer, bijgestaan en vertegenwoordigd door V. Biel, advocaat te Luxemburg, domicilie gekozen hebbende te Luxemburg te diens kantore, Rue des Glacis 18 A,

verzoeker,

tegen

**Rekenkamer van de Europese Gemeenschappen,** vertegenwoordigd door haar secretaris J.-A. Stoll en M. Marty-Gauquié als gemachtigden, bijgestaan door L. Defalque, advocaat te Brussel, domicilie gekozen hebbende te Luxemburg te harer vestiging, Rue Aldringen 29,

verweerster,

betreffende een verzoek aan het Hof om vast te stellen dat de nota van het tot aanstelling bevoegd gezag van 17 maart 1983 (nr. 2517) geldt als bevordering van D 2 naar D 1,

wijst

HET HOF VAN JUSTITIE (Tweede kamer),

samengesteld als volgt: O. Due, kamerpresident, P. Pescatore en K. Bahlmann, rechters,

advocaat-generaal: Sir Gordon Slynn
griffier: D. Louterman, administrateur

gehoord de conclusie van de advocaat-generaal ter terechtzitting van 6 juni 1985,

het navolgende

* Procestaal: Frans.

# ARREST

(omissis)

## In rechte

1 Bij verzoekschrift, neergelegd ter griffie van het Hof op 12 september 1984, heeft Maurice Pauvert, ambtenaar van de Rekenkamer, in 1973 als chauffeur in dienst van de Commissie getreden en in 1978 naar de Rekenkamer overgegaan in de rang D 2, beroep ingesteld ten einde te doen vaststellen dat de tot hem gerichte nota van het tot aanstelling bevoegd gezag van 17 maart 1983 geldt als bevordering van de rang D 2 naar de rang D 1, en, voor zoveel nodig, ten einde te doen nietigverklaren de nota van 12 juli 1983 waarbij het tot aanstelling bevoegd gezag zijn op hetzelfde onderwerp betrekking hebbende klacht heeft afgewezen.

2 Naar uit het dossier blijkt, publiceerde de Rekenkamer op 16 februari 1983 een kennisgeving van vacature nr. CC/D/1/83 voor een post van „ploegbaas-chauffeur (in de loopbaan D 1)". Volgens deze kennisgeving moesten kandidaten voor die post „15 jaar beroepservaring als chauffeur" hebben en dienden de „verzoeken om overplaatsing" uiterlijk op 10 maart 1983 te worden ingediend. Slechts één ambtenaar van de Rekenkamer (de heer Q., ambtenaar in de rang D 2, die voor bevordering in aanmerking kwam) stelde zich kandidaat en verzocht om bevordering.

3 Het tot aanstelling bevoegd gezag ging op deze kandidaatstelling niet in, doch bood de post aan aan verzoeker. Dit blijkt uit de thans in geding zijnde nota nr. 2517 van 17 maart 1983, waarin de president van de Rekenkamer verzoeker onder meer het volgende schreef:

„Zoals ik u heden heb laten weten, ... overweeg ik te voorzien in de vakante post D 1 (chauffeur) bij de Rekenkamer.

...

Na uw kwalificaties te hebben onderzocht, ben ik bereid u op die post aan te stellen indien u mij bevestigt de betrokken taken aan te kunnen... en akkoord te gaan. In dat geval zal ik overgaan tot uw aanstelling."

De dag daarop liet verzoeker weten dit voorstel te aanvaarden.

4 Tot die aanstelling kwam het echter niet. In plaats daarvan ondertekende de president van de Rekenkamer in zijn hoedanigheid van tot aanstelling bevoegd gezag op 7 juli 1983 een nieuwe kennisgeving van vacature nr. CC/D/2/83. Deze kennisgeving — aldus werd erin verklaard — „annuleert en vervangt kennisgeving van vacature nr. CC/D/1/83", en kandidaten voor de betrokken post moesten een beroepservaring hebben van „tenminste vijftien jaar, waarvan acht als chauffeur".

5 Na deze tweede kennisgeving ging het tot aanstelling bevoegd gezag over tot een vergelijkend onderzoek van de verdiensten van alle voor bevordering in aanmerking komende ambtenaren, daaronder begrepen verzoeker en Q.. Hoewel het hoofd van de afdeling Personeelszaken en administratie voorstelde Q. te bevorderen, besloot het tot aanstelling bevoegd gezag niet bij wege van bevordering in de post te voorzien, maar een intern vergelijkend onderzoek te organiseren. Daarop werd op 16 mei 1984 de aankondiging van intern vergelijkend onderzoek nr. CC/D/2/84 bekendgemaakt. Volgens deze aankondiging konden aan het vergelijkend onderzoek deelnemen kandidaten met „een ... beroepservaring van ten minste vijftien jaar, waarvan ten minste acht jaar als chauffeur".

6 Op 27 juni 1984 diende verzoeker een klacht in als bedoeld in artikel 90, lid 2, Ambtenarenstatuut, waarin hij het tot aanstelling bevoegd gezag in wezen vroeg, „zijn aanstelling op de vacante D 1-post officieel te maken, zoals voorzien in nota nr. 2517". Deze klacht werd uitdrukkelijk afgewezen bij een tot verzoeker gerichte nota van 12 juni 1984 van het tot aanstelling bevoegd gezag, luidend als volgt:

„ ...

Nota nr. 2517 van 17 maart 1983 is inderdaad een toezegging van het tot aanstelling bevoegd gezag om u te bevorderen naar de post van ploegbaas-chauffeur (loopbaan D 1).

Overeenkomstig artikel 45, lid 1, Ambtenarenstatuut is deze toezegging gedaan na een vergelijkend onderzoek van de verdiensten der voor bevordering in aanmerking komende ambtenaren. ... Uiteraard is bij dat onderzoek rekening gehouden met de in kennisgeving van vacature nr. CC/D/1/83 gestelde voorwaarden.

Nadat echter nota nr. 2517 u op 17 maart 1983 was toegezonden, is het tot aanstelling bevoegd gezag erop geattendeerd dat u op dat moment weliswaar een beroepservaring had van 15 jaar of zelfs meer, maar dat deze ervaring niet geheel als chauffeur was verworven, zoals de kennisgeving van vacature verlangde („15 jaar beroepservaring als chauffeur").

...

Op die grond alleen al zou uw eventuele bevordering naar de vakante post onwettig zijn geweest en bij betwisting in rechte nietigverklaard kunnen worden.

...

Ter waarborging van de rechten van alle belanghebbenden, en dus ook de uwe, en ten einde het beginsel inzake de bescherming van het gewettigd vertrouwen te eerbiedigen, heeft het tot aanstelling bevoegd gezag besloten de gehele procedure over te doen.

...

De nieuwe kennisgeving van vacature is voor u geenszins bezwarend, daar zij u juist de gelegenheid biedt om u, te zamen met andere ambtenaren, kandidaat te stellen voor bevordering naar die post.

...

Uit het nieuwe vergelijkend onderzoek van de verdiensten is gebleken, dat verscheidene ambtenaren van de categorie D ruimschoots de in de kennisgeving van vacature nr. CC/D/2/83 van 7 juli 1983 vereiste beroepservaring hadden en wat hun beroepskwaliteiten betreft, zeer dicht bij elkaar stonden.

Op grond van zijn discretionaire bevoegdheid, doch met inaanmerkingneming zowel van het dienstbelang als van het belang van alle betrokkenen, heeft het tot aanstelling bevoegd gezag besloten, niet meer bij wege van bevordering in de vacature te voorzien, maar het in artikel 29 Ambtenarenstatuut uitdrukkelijk voorziene intern vergelijkend onderzoek uit te schrijven, daar het van oordeel was, dat een door een onafhankelijke en onpartijdige jury georganiseerd vergelijkend onderzoek op de grondslag van schriftelijke bewijsstukken en een examen het beste middel was om een keuze uit de kandidaten te maken.

Dusdoende heeft het tot aanstelling bevoegd gezag u niet tekort gedaan. Het staat u uiteraard vrij, u kandidaat te stellen en aan het vergelijkend onderzoek deel te nemen.

..."

7 Tot staving van zijn beroep voert verzoeker in de eerste plaats aan, dat de nota nr. 2517 te zijnen aanzien een geldig bevorderingsbesluit is. Na de mededeling van deze nota zou het tot aanstelling bevoegd gezag immers niet meer bevoegd zijn geweest om anders te beslissen, en nadat verzoeker met die nota akkoord was gegaan, zou zijn bevordering een voldongen feit zijn geweest. Voor zover voorts het tot aanstelling bevoegd gezag van oordeel was, dat de vergissing bij de beoordeling van verzoekers kwalificaties aan zijn aanstelling in de weg stond, had die nota in elk geval gevolg dienen te krijgen na de bekendmaking van de tweede kennisgeving van vacature, aan de voorwaarden waarvan verzoeker ten volle voldeed. De nieuwe kennisgeving zou dus elke eventuele aanvankelijke onregelmatigheid hebben opgeheven en hoogstens zou er tussen de data van bekendmaking der twee kennisgevingen „een relatieve en potentiële nietigheid" hebben bestaan, die verzoeker niet meer zou kunnen worden tegengeworpen.

8 In de tweede plaats stelt verzoeker schending van het beginsel inzake de bescherming van het gewettigd vertrouwen. Hij zou geen enkele reden hebben gehad om te vermoeden dat de procedure rond zijn bevordering gebreken vertoonde, daar het aan het tot aanstelling bevoegd gezag staat om zo nodig de vereiste duur van de beroepservaring te bekorten zoals het in casu trouwens heeft gedaan.

9 Tenslotte stelt verzoeker schending van het beginsel van goed bestuur. Hij wijst erop, dat het tot aanstelling bevoegd gezag erkent een vergissing te hebben begaan toen het toezegde hem te bevorderen. Een dergelijke vergissing nu zou geheel volstaan als bewijs dat voornoemd beginsel op een bepaald moment is geschonden.

10 De Rekenkamer beklemtoont, dat de toezegging om door bevordering van verzoeker in de betrokken vacature te voorzien, berustte op een vergissing bij de beoordeling van feitelijke gegevens door het tot aanstelling bevoegd gezag; die vergissing zou het gevolg zijn geweest van onvoldoende nauwkeurigheid in verzoekers persoonlijke gegevens. Zodra het tot aanstelling bevoegd gezag kennis had gekregen van de feiten, had het besloten de aanstellingsprocedure te heropenen met eerbiediging van het wettigheidsbeginsel en zo, dat verzoeker zich kandidaat zou kunnen stellen voor de post.

11 Volgens de Rekenkamer berust de in nota nr. 2517 gedane toezegging om verzoeker te bevorderen, op een feitelijke dwaling en moet zij derhalve als ongedaan en van nul en gener waarde worden beschouwd. De bekendmaking van kennisgeving

van vacature nr. CC/D/2/83 zou daaraan niets hebben veranderd, daar de nakoming van de toezegging na deze bekendmaking niet mogelijk was geweest zonder in strijd te komen met het Ambtenarenstatuut, inzonderheid de artikelen 29 en 45.

12 De Rekenkamer betwist dat in casu was voldaan aan de voorwaarden voor toepassing van het beginsel inzake de bescherming van het gewettigd vertrouwen. Er zou immers geen sprake kunnen zijn van gewettigd vertrouwen in een geval waarin inbreuk wordt gemaakt op de statutaire bepalingen, en verzoeker wist — of had moeten weten — dat hij niet voldeed aan de voorwaarden van kennisgeving van vacature nr. CC/D/1/83 en dat zijn eventuele bevordering dus onwettig zou zijn geweest.

13 Tenslotte betoogt de Rekenkamer, dat het tot aanstelling bevoegd gezag het beginsel van goed bestuur wel degelijk heeft geëerbiedigd, nu het zijn vergissing met eerbiediging van de wettigheid heeft hersteld, zonder daarbij verzoekers belangen en aspiraties uit het oog te verliezen.

14 Ter beslechting van dit geschil moet vooreerst worden vastgesteld, dat het tot aanstelling bevoegd gezag nooit een besluit heeft genomen waarbij verzoeker naar de betrokken post werd bevorderd, en dat het, toen het zijn feitelijke vergissing eenmaal had geconstateerd, een dergelijk besluit ook niet meer kon nemen, daar dit in strijd zou zijn geweest met de voorwaarden van de kennisgeving van vacature. Het tot aanstelling bevoegd gezag had dus geen andere keuze dan de procedure opnieuw aan te vangen, wat onvermijdelijk inhield dat zij van haar toezegging aan verzoeker moest terugkomen. Hieruit volgt, dat deze zijn vorderingen niet kan baseren op de geldigheid van die toezegging.

15 Daar verzoeker inderdaad degene was die het best wist dat hij niet aan de voorwaarden van de kennisgeving van vacature voldeed, kon hij zijn beroep evenmin baseren op schending van het vertrouwensbeginsel, daar een gewettigd vertrouwen niet bij hem kon worden opgewekt door een toezegging die op grond van de bovenbeschreven vergissing ongeldig was.

16 Wat de tegen de administratieve procedure in het algemeen aangevoerde grief betreft, moet worden erkend dat het tot aanstelling bevoegd gezag verzoeker had moeten informeren over de situatie en over de noodzaak om van zijn belofte terug te komen, zodra het zijn vergissing had geconstateerd. Maar aangezien het tot aanstelling bevoegd gezag een uitgebreide toelichting heeft gegeven in haar ant-

woord op verzoekers klacht en na de hervatting van de procedure alles heeft gedaan om verzoekers belangen te waarborgen door hem alle gelegenheid te geven zijn kandidatuur te handhaven en tenslotte aan het vergelijkend onderzoek voor de betrokken post deel te nemen, kan deze grief niet worden aanvaard.

17 Mitsdien moet het beroep in al zijn onderdelen worden verworpen.

**Kosten**

18 Ingevolge artikel 69, paragraaf 2, van het Reglement voor de procesvoering moet de in het ongelijk gestelde partij in de kosten worden verwezen. Volgens artikel 70 van dit Reglement blijven echter de kosten door de instellingen ter zake van beroepen van personeelsleden der Gemeenschappen gemaakt, te haren laste.

HET HOF VAN JUSTITIE (Tweede kamer),

rechtdoende:

**1) Verwerpt het beroep.**

**2) Verstaat dat elk der partijen de eigen kosten zal dragen.**

Due Pescatore Bahlmann

Uitgesproken ter openbare terechtzitting te Luxemburg op 20 juni 1985.

De griffier
P. Heim

De president van de Tweede kamer
O Due